

หวัดนกชกไก้

ในช่วงปลายเดือนมกราคม ติดต่อดันเดือนกุมภาพันธ์ ปี ๒๕๔๗ ชาวเกี่ยวกับไข้หวัดนกระบาดได้กลายเป็นพระเอกตามหน้าหนังสือพิมพ์ และสื่อประเภทอื่นๆ มาตลอด ร้านจำหน่ายไก่ ไช้ไก่ต้องรับเคราะห์ในเรื่องนี้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ รวมถึงคนที่ชอบกินไก่กินไข่ไก่ก็ตกฐานะเดียวกัน และผลิตภัณฑ์ที่ต้องอาศัยไก่ ไช้ไก่เป็นส่วนประกอบก็ต้องพลอยฟ้าพลอยฝนไปด้วยจนทำให้คณะรัฐบาลต้องออกข่าว เสนอภาพเหล่าเสนาบดีใหญ่ต่างๆ เผยโฉมหน้ากิ้งกิ้งไก่ ไช้ไครายวันเพื่อย้ำยืนยันให้ประชาชนอุ่นใจว่าชีวิตนี้ประชาชนจะไม่ขาดไก่ ไช้ไก่ที่ปลอดภัยบริโภคตราบดีที่ประชาชนยังให้ความไว้วางใจเลือกคณะบุคคลเหล่านี้ให้ั่งเก้าอี้บริหารประเทศอยู่ต่อไป

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างนี้ สร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้เลี้ยงไก่ ผู้ขายไก่ ผู้กินไข่ไก่ รวมทั้งคนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องไก่โดยทั่วถึง ไม่ว่าจะเป็ไก่ชน ไก่ซีพี ไก่เคเอฟซี จึงอาจกล่าวได้ว่า ไม่ใช่เรื่องขี้ไก่เสียแล้ว

เมื่อเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น อุดคึดไม่ได้ว่าน่าจะเป็นโจทย์ที่พระผู้เป็นเจ้าของมาให้เหล่าคนผู้มากเรื่อง เรื่องมาก จะได้มีงานทำมากๆ เพื่อความฟุ้งซ่านไร้สาระอื่นๆ จะได้ลดน้อยลง

เพราะเรื่องของคนนั้นมากมายเหลือเกิน ตราบเท่าที่คนอยากจะได้ อยากจะมี อยากจะเป็น อยากจะอะไรต่อมิอะไรอีกเยอะเยาะ

และไม่ใช่เพราะความอยากนี่หรือ? กรณีไข้หวัดนกที่ไก่ได้รับจึงทำให้คนเดือดเนื้อร้อนใจกันทั่วถึงเฉกเช่นที่เคยเดือดร้อนกันมาคราวปลาติดเชื้อตายเป็นเบือ หมูติดโรคตายเป็นเล้า วัวนำเชื้อมาเป็นฝูง

ว่าไปแล้วไม่ใช่กรณีใหม่เลย มันเป็นเรื่องเก่าๆ ที่เกิดแล้วเกิดเล่า แต่คนมักจะมีเพราะมัวตกเป็นเบี้ยล่างของชาวต่างๆ แทบทุกเรื่องเรื่อยมา

ไม่ว่าหนังสือพิมพ์จะลงข่าวอะไร คนก็มักจะฮือฮา หวาดกลัว และมีปฏิกิริยาตอบรับไปหมด

ที่กล่าวเช่นนี้ไม่ได้หมายความว่าตำหนิว่าการบริโภคชาวเป็นเรื่องไม่ดี แต่ควรจะใช้วิจารณญาณในการบริโภคด้วยจึงจะดี ไม่จำเพาะแต่ประเด็นของข่าวเท่านั้น หมายรวมถึงเรื่องต่างๆ นานาในโลกเรื่องอื่นๆ ด้วย

เพราะ “คน” ก็คือ “คน” ที่ต้อง “คน” อะไรต่อมิอะไรให้มันเปรอะเลอะเทอะเป็นธรรมดา ไม่เช่นนั้นก็คงเพราะกลัวจะหมดรสชาติของ “ความเป็นคน”

คนที่กินตะ กินไปเรื่อย โดยไม่ค่อยใช้สำนึกดีในการคัดเลือก เพียงเพราะความ “ติดในรสชอบ” ของสิ่งนั้นๆ ก็ทำให้คนทำบาปได้โดยไม่มีเงื่อนไข

บางคนกินคนด้วยซ้ำไป ทั้งๆ ที่รู้ว่าคนนี่แหละเป็นอาหารที่บาปที่สุดเพราะถึงยังงี้ๆคนก็ยังยกย่องคนด้วยกันว่าประเสริฐกว่าสัตว์โลกอื่นๆ อยู่ดี แม้จะเจ็บซ้ำ ทุกข์ทรมานจากพฤติกรรมของคนด้วยกันสักปานใดก็ตาม แต่เมื่อคราวให้เลือกปฏิบัติ คนก็มักจะเลือกคนกันเอง เห็นแก่คนกันเองมากกว่าเห็นแก่สัตว์ชนิดอื่นอยู่ดี

คนจึงสามารถรวมกำลังคนขึ้นเป็นพวก เป็นพรรคสร้างบทบาทใหญ่โตออกไปเป็นอำนาจบีบบังคับ หรือครอบงำทำร้ายคนด้วยกันเอง ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบการใช้ “ธรรมเป็นอำนาจ” หรือ “ใช้อำนาจเป็นธรรม” ก็ตาม

เพราะคนมีปากพูดได้ มีสำเนียงภาษาที่เป็นสื่อได้มากกว่าสัตว์อื่นๆ คนจึงได้เปรียบ แม้กับคนด้วยกัน

คนที่มีโอกาสพูดมากกว่า จึงเป็นคนที่มีช่องทาง มีอนาคตที่ดีกว่าคนที่ไม่มีโอกาสพูด ไม่ว่าจะเป็นการพูดโดยอาศัยปาก หรือปากกา หรือสื่อสารประเภทอื่นๆ ที่มีแต่วันจะล้าหน้า ล้าสมัยออกไปเรื่อยๆ

และสื่อเหล่านั้นแหละ ที่เป็นพาหะนำพาซึ่งความเดือดเนื้อร้อนใจ ภัยอันตรายต่างๆ ให้เข้ามาใกล้ตัวคนได้รวดเร็วขึ้น

เช่นข่าวเรื่องการเล่นอินเทอร์เน็ต อีเมล อันไม่สุจริตใจของผู้ส่ง อันไม่ฉลาดมีธรรมของคน ทำให้คนตกเป็นเหยื่อของคนด้วยกันทุกรูปแบบมาแล้ว

แต่คนก็ยังชื่นชม ยินดีในความก้าวหน้าของวัตถุบริโภคเหล่านี้ มีหน้าซำยังอาศัยสื่อเหล่านี้แหละเป็นเครื่องบอกความเจริญรุ่งเรือง ทันสมัย ทันโลก ทันสังคม แต่ก็น่าเสียดายที่ไม่ “ทันคน” ด้วยกัน

แต่คนก็ยังหลงว่าเพราะอาศัยอุปกรณ์เทคโนโลยีพวกนี้ จึงทำให้คนเฉลียวฉลาด โดยไม่ย้อนระลึกถามตัวเองสักหน่อยว่าหากเป็นเช่นนั้นจริง ทำไม? คนจึงได้รับภัยอันตราย จากสิ่งดังกล่าวนี้มากขึ้น ทำไม? คนจึงมีจิตใจตกต่ำมากยิ่งขึ้นตามความเจริญเติบโตของสื่อประเภทนี้แทบจะเป็นเงาตามตัว

ใช้วัตถุนกที่เกิดขึ้น วิธีง่ายๆ โดยไม่ต้องใช้ผู้สันตดรณิคนโหนมาซึ่งบอกไม่ต้องอาศัยตำราความรู้วิจิตรพิสดารที่โหนมาแก้ไขก็คือ “หยุดกินไก่ซะ” ก็หมดเรื่อง เพราะใช้ว่าอาหารของคนจะมีเฉพาะไก่นี้นา! แม้คนจะยังงดเว้นการกินเนื้อสัตว์ไม่ได้ก็ตามที หนีพูดให้ช่อง เปิดทางแก่คนที่ยังชอบกินเนื้อสัตว์อยู่นะ

ส่วนผู้งดเว้นการกินเนื้อสัตว์ทุกชนิดอยู่แล้ว ก็ไม่เป็นปัญหาอะไร เขาย่อมพ้นจากความวิตก กังวล กลัวในทุกประเด็นอันมาแต่เหตุสืบเนื่องจากไก่พวกนี้

ผู้ยังไม่ได้พิสูจน์ว่าคนดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยการไม่กินเนื้อสัตว์ คงไม่ได้มองว่า ไม่จำเพาะแต่คนเท่านั้นหรอก แม้สัตว์อื่นๆ ก็ยังมีสัตว์ที่ไม่กินสัตว์เป็นอาหารให้เราเห็น สัตว์พวกนั้นมีเป็นสัตว์ที่ประเสริฐกว่าคนอื่นหรือ? ถ้าจะนำหลักคำสอนในศาสนาที่ยืนยันว่าความดีเป็นเครื่องชื่อกความประเสริฐ โดยไม่จำกัดเผ่าพงศ์ สายพันธุ์ว่าจะเป็นสัตว์โลก จำพวกใด

สุนัขที่ไม่กินเนื้อ แมวที่ไม่กินปลา ลิงโตไม่กินกล้วย ฯลฯ เราก็เคยได้ยิน ได้เห็นมา แม้จะมีน้อย ซึ่งสัตว์เหล่านี้ก็ยอมมีน้อยเป็นธรรมดา เพราะการทำคามดินนั้นทำยาก ยิ่งจะให้สัตว์ที่คนตั้งค่างว่าเป็นสัตว์ชั้นต่ำกว่าคนทำแล้วด้วยไซ้ สัตว์เหล่านั้นจึงได้เลื่อนชั้นเป็น “สัตว์โพธิสัตว์” คือสัตว์ที่เหนือกว่าสัตว์จำพวกเดียวกันตรงนี้!

แต่จะรวมถึงเหนือกว่าคนด้วยหรือไม่? คงไม่กล้าตอบ

เพราะคนยอมยึดถือว่าตัวเองเหนือกว่า! จากการได้เกิดมาเป็นคนอยู่แล้วฟรีๆ

คนคิดเช่นนี้แหละ จึงทำให้คนประมาท และใช้ความเป็นคนอย่างไร้สติปัญญา

คนจึงต้องถูกปรามาส ถูกตั้งสมญานามว่า “คนผี คนเปรต คนเดรัจฉาน”

“คนร้าย คนชั่ว”

ดูจากความสบายตา ความสบายเนื้อตัว สบายจมูก ลมหายใจ เมื่อใช้วัตถุนกระบาทร้านขายไก่ ขายลูกไก่ ขายเบ็ด ที่วางกรงไว้หน้าร้าน พื้นถนน ทางเท้า ก็สะอาดขึ้น เพราะต้องหยุดจำหน่ายชีวิตสัตว์ชั่วคราว น่าจะเป็นโอกาสทองที่คนจะได้หยุดทำมีจฉาอาชีวะว่าด้วยเรื่องขายชีวิตผู้อื่น ทำปาณาติบาต ฆ่าเขาขายหรือกินเขาเป็นธรรมดา

หันมาถือโอกาสนี้ทำความดี สะเดาะเคราะห์ร่วมกัน ด้วยการหยุดกินเนื้อสัตว์หยุดกักขังสัตว์ หยุดขายชีวิตสัตว์ หยุดฆ่าสัตว์ขาย ซื่อเนื้อสัตว์กิน ก็จะได้ชื่อว่าคนนั้นฉลาดรู้จักแก้ปัญหา และใช้ปัญญาฉวยวิกฤตให้เป็นโอกาสตีมือให้แก่ชีวิตของตนแทนที่จะมานั่งทุกข์ นั่งเศร้า นั่งโอดครวญว่าเดือดร้อนจริงหนอ!

หันมาบริกรรมใหม่ว่า “โชคดีจริงหนอ!” ที่เราจะได้บำเพ็ญบุญ จะดีกว่าไหม?

ได้บำเพ็ญบุญเพราะจะได้ให้กินกันอย่างทั่วถึง ให้ทานโดยไม่ “รับประทาน” เขา ในฐานะของฆราวาสที่ต้องมีคุณธรรมขั้นพื้นฐานอย่างชาวพุทธแท้ๆ คือ “ทาน-ศีล-ภาวนา”

ซึ่งทำได้ง่ายๆ ทำได้ฟรีๆ ไม่ต้องไปคิดให้ปวดศีรษะ ไม่ต้องไปเสียเงินมากมาย เพื่อจะนำมาชดเชย ทดแทนเป็นค่าเสียหายจ่ายให้ใครๆ อาชีพใด หรือเสียค่าศึกษา เรียนรู้ผลอะไรอื่นมาแก้ไข

หากคนในชาติในสังคม จะร่วมบำเพ็ญบุญพร้อมๆ กัน ก็จะเป็นการสะเดาะเคราะห์ ที่ถูกทิศทาง แทนที่จะไปฆ่ามันทิ้งให้มากขึ้นอันเป็นวิธีที่ไม่ต่างจากการเอาน้ำโคลนมาล้างเท้า

หากจะใช้น้ำสะอาดล้างเท้าก็ควรจะทำคามดีล้าง หาใช้การไปสร้างความไม่ดีให้เพิ่มขึ้นไปอีก เช่นวิธีฆ่าเพื่อฆ่าเชื้อโรค

เพราะ “การฆ่า” (ชีวิตเขาอื่น) นั้นแหละ เป็น “เชื้อโรคตัวจริง” ยิ่งกว่าเชื้อโรคใดๆ ในโลกและไม่อาจยับยั้ง

การระบาดของโรคใดๆ ได้

มีหน้าซ้ำยังเป็นการเพิ่มความแรงความเลวร้าย ของโรคต่างๆให้มากขึ้นด้วยซ้ำไปดังเช่นที่ตำนานเล่าขาน เรื่องคุณธรรมความดีที่บรรจุอยู่ในหลักธรรมคำสอนต่างๆ ที่ลงความเห็นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันว่าไม่อาจเป็นไปได้ ที่คนจะ “เอาบาปเป็นทุน เอาบุญเป็นกำไร” ตราบใดที่โลกนี้ยังมี “เชื่อแท้ๆ” ของสรรพสิ่งอยู่

หากใครจะเถียง โต้แย้งในเนื้อหาที่ยกมานี้ ด้วยการหยิบยกเรื่องการต่อสายพันธุ์ การผสมพันธุ์ ไม่ว่าจะพันธุ์ไม้ต้น พันธุ์ไม้ดอก พันธุ์ไม้ผล หรือพันธุ์สัตว์มาเป็นเหตุผลในการแก้ไข้ปัญหา โดยไม่ต้องหยุดทำบาป ทำการมาก็อาจจะได้ แต่คงไม่ปฏิเสธว่าผลที่ติดตามมาหลังจากนั้นก็คือ “การกลายพันธุ์” หรือมีการเกิด “พันธุ์กลาย” ขึ้น

เพราะฉะนั้น ด้วยเหตุจากวิธีการแก้ไข้ปัญหาด้วยวิธีดังกล่าว จึงทำให้โลกนี้มีลัทธิ ความเชื่อ ศาสนาต่างๆ มากมาย หลายรูปพิธีการ

มีทั้งการประกอบพิธีที่โหดร้ายทารุณ อนาคต เขี้ยมเกรียมบดบังปัญญาของคน ไปจนหมดสิ้น เช่น การสังเวชชีวิตคนด้วยการเผาตัวเองบูชา เป็นต้น

ในยุคนี้ก็จะคงจะหนีไม่พ้นไปจากการแก้้ปัญหาด้วยวิธีโบราณๆ ที่คนโบราณถูกคนรุ่นใหม่ดูหมิ่นว่าป่าเถื่อน ล้าสมัย แต่ไม่ฉุกละหุกคิดบ้างหรือไ้งว่า แล้วทำไมตัวเองก็ยังหันไปเลียนแบบโบราณนั้นอีก ทั้งๆที่คุยโอ้อวดว่าเราเป็นคนยุคจรวด ยุคปรมาณู ระเบิด นิวเคลียร์

เหมือนเช่นยุคฮิตเลอร์เป็นใหญ่ในเยอรมัน ที่มีคำสั่งจับคนเป็นโรคเรื้อนมาเผาทั้งเป็นเพื่อยับยั้งการแพร่พันธุ์ เพิ่มจำนวนคนโรคนี้ แม้จะได้รับคำตำหนิติเตียนจากประเทศอื่นก็ตาม แต่ฮิตเลอร์เสวยอำนาจอยู่ได้นานเท่าใด?

ไม่มีอะไรแน่นอน แต่กฎแห่งกรรมย่อมแน่นอน ตามที่คนเป็นผู้ลิขิต

เช่นที่ผู้อ่านก็คงเคยได้ยินหนังสือบางเล่มเขียนว่า “ท่านคิดอย่างไร ท่านก็คือคนอย่างนั้น”

“ท่านคิดอย่างไรที่ท่านเป็น ท่านเป็นอย่างที่ท่านคิด”

ถ้าทำความเข้าใจศาสนาในเรื่องนี้ละก็ คงจะจำได้ว่า “ทฤษฎี ลังกับปะ วาจา กัมมันตะ อาชีวะ...ฯลฯ” ที่เรียงลำดับอย่างนี้ ย่อมเป็นเครื่องบ่งบอกแนวโน้มต่อไปได้แล้ว

ไม่ว่าจะ “คิดเห็น” หรือ “เห็นอย่างที่คุณคิด” ย่อมมารูปรอยการเคลื่อนตัวของมัน

รอยควาย รอยเกวียน รอยทาง ก็คงจะไม่พ้นไปจากรอยขีด

หากใครเริ่มถูก ย่อมไปสู่ทางที่ถูก

หากใครเริ่มผิด ไหนเลยจะไปสู่ทางถูก

นอกจากคนนั้นจะเปลี่ยนทางเดินใหม่

เข้าในทำนอง “ผิดแล้วแก้ กลับตัว เปลี่ยนหัวใจ”

จะแก้อะไร? แก้อย่างไร? ก็ไขความมาตั้งแต่ต้นแล้ว

ถ้าคนเราไม่หลบเลี่ยง บิดเบือน เพียงเพื่อ “แก้ตัว”

คนเราก็จะรอดพ้นจากอันตราย สิ่งอันเป็นความชั่วทั้งหลายได้แน่นอน

เพราะเราตั้งใจดีในการที่จะเปลี่ยนกรรม ให้เป็นกรรมดี กรรมที่เป็นกุศล

กรรมที่ไม่ไป “ก่อกรรม-ทำเข็ญ” ให้แก่สัตว์อื่น คนอื่น ให้เขาต้องได้รับความเดือดเนื้อร้อนใจ ลำบาก น้ำตาตก เลือดรินไหล จากการประทุษร้ายของเรา

นั่นคือการไม่ไปซ้ำเติมเวรกรรมให้แก่ตัวเอง และไม่เป็นการไปเพิ่มความทรมาน ทรกรรมให้สัตว์อื่น คนอื่นด้วย

คำสวด คำร้อง คำท่อง ของศาสนิกทุกศาสนาที่ดับความร้อนเร่าต่างๆในโลก ย่อมเข้าสู่วิถีธรรมเดียวกันคือ “จงเป็นสุขๆเถิด อย่าเบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย” ส่งผลรวมไปถึงเหตุการณ์ที่กำลังระอุอยู่ใน ๔ จังหวัดภาคใต้ ในขณะนี้ด้วย